
Uwagi do rządowego projektu ustawy o zasadach realizacji programów wsparcia przedsiębiorców w związku z sytuacją na rynku energii w latach 2022 - 2024 (druk nr 2616)

Po zapoznaniu się z przedłożonym Sejmowi RP w dniu 21 września br. projektem w/w ustawy, uzasadnieniem do niej oraz oceną skutków regulacji zgłaszamy poniżej zaprezentowane uwagi do przedmiotowego projektu oraz propozycje co do koniecznych w ocenie naszej organizacji zmian i uzupełnień jej treści.

Wstęp do oceny

Projekt ustawy stanowi realizację pilnej potrzeby udzielenia wsparcia przedsiębiorstwom z sektorów energochłonnych w związku z drastycznym wzrostem w bieżącym roku kosztu nabywania energii elektrycznej i gazu.

Projekt ustawy wraz z załączonym do niego projektem wstępnej koncepcji programu „Pomoc dla sektorów energochłonnych związana z nagłymi wzrostami cen gazu i energii elektrycznej” przewidującego realizację programu w 2022 r. zostały oparte bezpośrednio na instrumencie programu pomocowego opisanym w sekcji 2.4. Komunikatu Komisji – Tymczasowe kryzysowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki po agresji Rosji wobec Ukrainy (dalej Tymczasowe kryzysowe ramy) opublikowanym w Dz. Urz. UE 2022/C 131 I/01.

Przyjęte rozwiązanie – oparcie projektowanej ustawy oraz przygotowywanego do wdrożenia programu na narzędziu wsparcia opisanym w sekcji 2.4 w formie 1:1 – choć niewątpliwie mające określone zalety skutkuje dość istotnymi konsekwencjami wykluczającymi z możliwości uzyskania wsparcia szereg przedsiębiorców również spełniających kryteria formalne. Nadto proponowany kształt ustawy wyłącza możliwość zastosowania innych opisanych w Tymczasowych kryzysowych ramach narzędzi pomocowych, co również należy ocenić krytycznie. Wobec powyższego konieczne jest podniesienie dostrzeżonych mankamentów projektu.

Uwagi do projektu ustawy

1. Zgodnie z art. 1 projektu ustawy określa ona zasady udzielania przedsiębiorcom pomocy publicznej w związku ze wzrostem tylko cen energii elektrycznej i gazu ziemnego w latach 2022 – 2024. Takie zdefiniowanie przedmiotu ustawy **wyłącza** możliwość udzielenia pomocy przedsiębiorcom, którzy zostali dotknięci skutkami wzrostu cen innych produktów energetycznych niż energia elektryczna i gaz.

Jednym z takich produktów energetycznych jest węgiel kamienny. Jest on stosowany m.in. w prowadzonych w zakładach ceramicznych procesach przemysłowych i z uwagi na stosowaną technologię, skalę zużycia tego surowca energetycznego oraz koszt jego nabycia w stosunku do wartości sprzedaży produkowanych wyrobów również kwalifikuje producentów materiałów budowlanych do kategorii zakładów energochłonnych. W licznych zakładach węgiel kamienny stanowi wciąż jedyne lub podstawowe źródło

wytwarzania energii cieplnej na potrzeby prowadzonych procesów technologicznych – głównie wypalania produkowanych wyrobów, ale także ich suszenia w suszarniach technologicznych. Dotyczy to nie tylko małych zakładów, ale również co najmniej kilku dużych podmiotów należących do sektora dużych przedsiębiorstw. Z danych uzyskanych przez naszą organizację oraz następnie przetworzonych wynika, iż w grupie producentów ceramicznych materiałów budowlanych prowadzących działalność pod kodem **PKD 23.32.Z**, należących do sektora MŚP średni koszt netto nabycia węgla kamiennego na potrzeby realizowanej produkcji stanowił w 2021 r. **12,62%** przychodu netto ze sprzedaży wyrobów, natomiast udział tego kosztu w okresie pierwszych ośmiu miesięcy 2022 r. wzrósł już do **24,58%**. Odnotowany został **190%** wzrost cen zakupu 1 Mg węgla w stosunku do roku 2021.

2. W art. 2 projektodawca wskazuje, iż pomoc może być udzielana określonym grupom przedsiębiorców, którzy ponoszą dodatkowe koszty wynikające ze wzrostu cen energii elektrycznej i gazu ziemnego w latach 2022 – 2024.

Konstrukcja komentowanego przepisu jest konsekwencją przyjętego przez projektodawcę założenia implementacji narzędzia pomocowego określonego w sekcji 2.4 Tymczasowych kryzysowych ram. Jak już jednak wskazano poza łatwiejszym uzyskaniem akceptacji ze strony Komisji Europejskiej dla projektowanego programu pomocowego ma ono także negatywne skutki dla części krajowych przedsiębiorców – potencjalnych beneficjentów wsparcia.

Poza odbiorcami gazu i energii elektrycznej definicję odbiorców energochłonnych określoną w art. 17 ust. 1 lit. a) Dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, a mającą zastosowanie na gruncie Tymczasowych kryzysowych ram spełniają także odbiorcy innych produktów energetycznych. Zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie opodatkowania energii produktami energetycznymi są m.in. produkty objęte kodami CN 2701, 2702, czy 2704. Oznacza to, iż przedsiębiorcy zużywający węgiel kamienny spełniają warunek kwalifikowalności do pomocy w ramach Tymczasowych kryzysowych ram, o ile koszty nabycia tego produktu energetycznego stanowią co najmniej 3% wartości produkcji. Jak już wyżej wskazano średnia wartość netto tego wskaźnika kosztu dla przedsiębiorców MŚP z sektora producentów ceramicznych materiałów budowlanych znacznie przekracza próg kwalifikacyjny.

Podnieść należy także, co zostało również zasygnalizowane w ocenie skutków regulacji, że rozwiązania dotychczas wprowadzone przez europejskie kraje w zakresie kwalifikowania podmiotów do wsparcia przedsiębiorców energochłonnych są zbliżone do postulowanych w niniejszym wystąpieniu. M.in. w przypadku Niemiec i Luksemburga wsparcie zostało przewidziane dla odbiorców energochłonnych, dla których koszty zakupu energii elektrycznej i gazu **oraz innych produktów energetycznych** wynoszą co najmniej 3% obrotu. W krajach tych nie ograniczono zatem przygotowanego wsparcia wyłącznie dla odbiorców energii elektrycznej oraz gazu, jak proponuje w swoim rozwiązaniu polski projektodawca.

3. W ocenie skutków regulacji - w pkt 4 oraz 7 – przewidziano, iż w 2022 r. beneficjentami ustawy będzie tylko ok. 250 przedsiębiorstw, zaś przewidywany koszt jej realizacji ma zamknąć się w kwocie 5,079 mld zł. Dodatkowo oceniono, iż w bieżącym roku beneficjentami wsparcia mają być wyłącznie duże przedsiębiorstwa, a więc największe podmioty na rynku. Brak jest założeń co do ujęcia w ramach projektowanych działań i skutków ustawy w bieżącym roku podmiotów z sektora MŚP, co stoi w pewnym dysonansie z deklaracją Pana Premiera Mateusza Morawieckiego złożoną w tym zakresie

kilkanaście dni temu. Projektowany kształt proponowanego rozwiązania należy ocenić krytycznie.

Zarówno sam tytuł projektowanej ustawy jak i jej art. 13 przewidują możliwość prowadzenia wsparcia także w latach 2023 oraz 2024. Ponadto zgodnie z oceną skutków regulacji (pkt 7) na rok 2023 i 2024 założone zostało wsparcie podmiotów także z sektora MŚP na kwotę łącznie 9,348 mld zł. Biorąc jednak po uwagę, iż wymogiem realizacji wsparcia zgodnie z Tymczasowymi kryzysowymi ramami jest uruchomienie programów pomocowych do 31 grudnia 2022 r. zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy wprowadzenie kolejnego programu pomocowego poza aktualnie projektowanym przez Ministra Rozwoju i Technologii zostanie skutecznie zrealizowane.

Poza programem wsparcia określonym w sekcji 2.4 Tymczasowych kryzysowych ram do dyspozycji państw członkowskich pozostają także dwa kolejne przewidziane w komunikacie Komisji Europejskiej narzędzia wsparcia. Szczególnie istotny jest program ograniczonych kwot pomocy opisany w sekcji 2.1 Tymczasowych kryzysowych ram. Program ten pozwala przyznać przedsiębiorstwom pomoc w wysokości do **400.000 euro**. Co istotne pomoc ta nie musi być powiązana ze wzrostem cen energii, bowiem jak wyjaśniała Komisja Europejska kryzys i środki ograniczające skierowane przeciwko Rosji wpłynęły na gospodarkę na wiele sposobów, w tym spowodowały fizyczne zakłócenia w łańcuchu dostaw. Udzielana w ramach tego narzędzia pomoc może mieć dowolną formę, w tym dotacji bezpośrednich. Bezdyskusyjnie ta forma pomocy byłaby najlepiej dopasowana dla najmniejszych przedsiębiorców dotkniętych skutkami kryzysu energetycznego, w tym dla małych producentów ceramicznych materiałów budowlanych. Wskazać należy, że średnia kwota wydatkowana przez producentów ceramicznych materiałów budowlanych z sektora MŚP w okresie do stycznia do końca sierpnia br. na zakup energii elektrycznej oraz węgla na potrzeby prowadzonych procesów przemysłowych wyniosła **602.074,19 zł** netto przy średnim przychodzie netto ze sprzedaży wyrobów wynoszącym **1,45 mln zł**. Udział kosztu zakupu energii elektrycznej i węgla to zatem średnio **31%** przychodu netto takiego przedsiębiorcy. Niezrozumiałym jest zatem, iż mimo upływu pół roku od wprowadzenia przez Komisję Europejską szybkiej ścieżki w postaci narzędzia wsparcia określonego w sekcji 2.1 Tymczasowych kryzysowych ram na rok bieżący nie jest projektowane żadne wsparcie dla sektora MŚP, natomiast o formach wsparcia w przyszłym roku na ten moment nic nie wiadomo.

4. Mimo, iż nie jest to bezpośrednio elementem treści projektu ustawy, to koniecznym jest odniesienie się także do elementu stanowiącego istotną część druku 2616 – koncepcji projektu programu „Pomoc dla sektorów energochłonnych związana z nagłymi wzrostami cen gazu i energii elektrycznej”.

W projekcie tym jako beneficjenci programu wsparcia określani zostali przedsiębiorcy, będący zakładem energochłonnym, tzn. potrafiący wykazać, że w 2021 r. ponieśli koszty zakupu energii elektrycznej i gazu ziemnego, stanowiące nie mniej niż 3% wartości ich produkcji, których przeważająca działalność odbywa się w jednej z grup PKD wymienionych w załączniku do programu. Z kolei załącznik wymienia jedynie **26 sektorów** opisanych kodami PKD. Stanowi on przeniesienie treści załącznika znajdującego się w Tymczasowych kryzysowych ramach. Jednakże sposób, w jaki zostało to zrealizowane rodzi daleko idące, negatywne konsekwencje.

W Tymczasowych kryzysowych ramach w załączniku określono przy pomocy kodów PKD i ich opisu sektory i podsektory szczególnie odczuwające skutki kryzysu. Tak też załącznik ten został opisany. Odczytywać należy to, jako wykaz głównych sektorów dotkniętych kryzysem energetycznym oraz skutkami działań opisanych w Tymczasowych kryzysowych ramach, co jednak nie oznacza, że jest to zamknięty wykaz sektorów kwalifikujących się do wsparcia i pomocy zgodnie z Tymczasowymi kryzysowymi

ramami. Przemawia za tym wykładnia językowa oraz brak wskazania w treści Tymczasowych kryzysowych ram ograniczenia możliwości stosowania programów pomocowych wyłącznie do przedsiębiorców należących do wymienionych w załączniku sektorów. Natomiast rozwiązanie przyjęte przez krajowego projektodawcę ogranicza beneficjentów pomocy w ramach projektowanego krajowego programu wyłącznie do przedsiębiorców należących do wymienionych w załączniku 26 sektorów. Rozwiązanie to nie znajduje uzasadnienia.

W proponowanym rozwiązaniu nie zostają uwzględnieni m.in. przedsiębiorcy z sektora objętego PKD 23.32 Produkcja cegieł, dachówek i materiałów budowlanych z wypalanej gliny mimo niewątpliwie energochłonnego charakteru tego sektora. Z kolei w załączniku uwzględniony jest bliźniaczy sektor 23.31 Produkcja ceramicznych kafli i płytek. Trudno jest znaleźć uzasadnienie dla tego zróżnicowania przedsiębiorców z obu branż. Opierając się wyłącznie na danych dotyczących kosztu zakupu energii elektrycznej średnia wartość udziału tego kosztu dla przedsiębiorstw MŚP z branży produkcji ceramicznych materiałów budowlanych w relacji do przychodu netto ze sprzedaży wyrobów wyniosła w 2021 r. **6,68%**, zaś za pierwszych osiem miesięcy bieżącego roku **6,42%**. W przypadku dużych przedsiębiorstw z branży producentów ceramicznych materiałów budowlanych wskaźnik ten przekraczał będzie 10%.

Można przyjąć, iż proponowanym kształtem w/w regulacji pokrzywdzonych będzie znacznie więcej sektorów, niż jedynie reprezentowany przez naszą organizację.

Zgodnie z pkt 52 lit. d) Tymczasowych kryzysowych ram państwa członkowskie mogą ograniczyć zakres pomocy do działań wspierających określone sektory, które mają szczególne znaczenie dla gospodarki lub bezpieczeństwa i odporności rynku wewnętrznego. Tego rodzaju ograniczenia muszą być jednak zdefiniowane szeroko i nie mogą prowadzić do sztucznego zawężania grona potencjalnych beneficjentów. Oznacza to, iż projektodawca formalnie mógłby ograniczyć projektowaną pomoc do wąskiego grona sektorów uznanych za najważniejsze, np. ujętych w grupie tych 26 sektorów zawartych w treści proponowanego załącznika. Musiałoby to jednak zostać bardzo dokładnie uzasadnione i transparentnie zdefiniowane. W aktualnie przedłożonej propozycji brak jest walorów takiego rozwiązania, a co za tym idzie należy je uznać za dyskryminujące. Ponadto załącznik ten jest tożsamy z tym, który znajduje się w treści Tymczasowych kryzysowych ram, co wskazuje, iż nie miało miejsca ograniczenie grupy adresatów pomocy. Nie sposób zatem uzasadnić, dlaczego więc produkcja ceramicznych kafli i płytek została uznana za szczególnie istotną dla gospodarki lub bezpieczeństwa i odporności rynku wewnętrznego, natomiast produkcja cegieł, dachówek oraz wyrobów budowlanych z wypalanej gliny za tokową już nie została uznana. Wydaje się, że zaistniałej sytuacji nie sposób wyjaśnić inaczej, niż nieprzemyślanym i niepoprawnym przeniesieniem rozwiązania Tymczasowych kryzysowych ram do projektowanego narzędzia wykonawczego do ustawy o zasadach realizacji programów wsparcia przedsiębiorców w związku z sytuacją na rynku energii w latach 2022 – 2024.

Wadliwość projektowanego rozwiązania obnażają również dane o zasięgu rozwiązań przyjmowanych w innych krajach. W małym Luksemburgu beneficjentami tożsamego wsparcia ma być **100 do nawet 500 podmiotów**. W Niemczech wsparcie ma objąć ponad **100 sektorów**. We Francji pomoc ma być dostępna nawet dla **30.000 podmiotów**. Tymczasem w Polsce przewidziana jest pomoc dla **26 sektorów oraz ok. 250 podmiotów**. To jest zakres projektowanego na ten moment działania, natomiast dalszy zasięg jest mocno niepewny i w obecnym proponowanym kształcie przepisów będzie niedostępny dla bardzo wielu spośród kwalifikujących się do uzyskania wsparcia i potrzebujących go przedsiębiorców.

Postulowane zmiany

1. Proponowana nowa treść art. 1:

Ustawa określa zasady udzielania przedsiębiorcom pomocy publicznej w latach 2022–2024 zgodnie z regulacjami określonymi w Tymczasowych kryzysowych ramach środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki po agresji Rosji wobec Ukrainy zwanej dalej „pomocą”.

Uzasadnienie:

Dzięki proponowanej zmianie przedmiot regulacji ustawy stanie się bardziej otwarty i powiązany bezpośrednio z narzędziami wsparcia pomocowego określonymi w Tymczasowych kryzysowych ramach.

Przedmiotowa zmiana umożliwi projektodawcy kontynuowanie planowanego do realizacji projektu w zakresie objętym regulacją sekcji 2.4. Tymczasowych kryzysowych ram, a także jego rozbudowę o dodatkowe produkty energetyczne. Ponadto proponowana zmiana umożliwi opracowanie, przedłożenie Komisji Europejskiej do zatwierdzenia oraz wdrożenie programu wsparcia opartego na sekcji 2.1 Tymczasowych kryzysowych ram. W aktualnym kształcie projektu ustawy jest to niemożliwe.

2. Proponowana nowa treść art. 2:

Pomoc może być udzielana określonym grupom przedsiębiorców, którzy zostali dotknięci kryzysem wskutek środków ograniczających skierowanych przeciwko Rosji, w tym ponoszą dodatkowe koszty wynikające ze wzrostu cen energii elektrycznej, gazu ziemnego lub innych produktów energetycznych objętych programem wsparcia w latach 2022–2024.

Uzasadnienie:

Przedmiotowa zmiana jest konsekwencją propozycji zmiany art. 1, nawiązuje do wyjaśnień KE co do charakteru i zakresu stosowania Tymczasowych kryzysowych ram, a także ma na celu otwarcie ustawy na możliwość uruchomienia zgodnie z jej regulacją programu wsparcia ograniczone kwoty wsparcia (sekcja 2.1) oraz objęcia wsparciem innych produktów energetycznych, niż tylko energia elektryczna i gaz.

3. W art. 3 dotychczasowemu ust. 3 proponuje się nadanie następującej nowej treści:

Za przedsiębiorców szczególnie odczuwających skutki kryzysu, którzy będą uprawnieni do otrzymania pomocy w ramach danego programu określonego zgodnie z ust. 2 uznani będą ci przedsiębiorcy, których przeważająca działalność odbywa się w jednej z grup PKD wymienionych w załączniku do ustawy.

Uzasadnienie:

Ta propozycja zmiany ma na celu przeniesienie treści załącznika z wykazem branż uprawnionych do wsparcia w ramach programów pomocowych z treści uchwały lub uchwał Rady Ministrów do treści ustawy jako jej stałego i transparentnego elementu.

Przed zatwierdzeniem treści załącznika wymagane jest uzyskanie pewności, iż objął on wszystkie wymagające tego sektory gospodarki mając na względzie, że program wsparcia opisany w sekcji 2.4 Tymczasowych kryzysowych ramach nie jest jedynym możliwym do wdrożenia.

4. W art. 3. proponuje się zmianę numeracji dotychczasowego ust. 3 na ust. 4, zaś dotychczasowego ust. 4 na ust. 5.

Uzasadnienie:

Zmiana techniczna spowodowana propozycją dodania nowego ustępu opisanego w pkt 3.

5. Proponuje się dodanie do ustawy załącznika o następującej treści:

Wykaz działalności kwalifikujących się do uzyskania pomocy w ramach rządowych programów udzielania przedsiębiorcom pomocy zgodnie z regulami określonymi w Tymczasowych kryzysowych ramach

14.11	Produkcja odzieży skórzanej
24.42	Produkcja aluminium
20.13	Produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów nieorganicznych
24.43	Produkcja ołowiu, cynku i cyny
17.11	Produkcja masy włóknistej
07.29	Górnictwo pozostałych rud metali nieżelaznych
17.12	Produkcja papieru i tektury
24.10	Produkcja surówki żelazostopów, żeliwa i stali oraz wyrobów hutniczych
20.17	Produkcja kauczuku syntetycznego w formach podstawowych
24.51	Odlewnictwo żeliwa
20.60	Produkcja włókien chemicznych
19.20	Wytwarzanie i przetwarzanie produktów rafinacji ropy naftowej
24.44	Produkcja miedzi
20.16	Produkcja tworzyw sztucznych w formach podstawowych
13.10	Przygotowanie i przędzenie włókien tekstylnych
24.45	Produkcja pozostałych metali nieżelaznych
23.31	Produkcja ceramicznych kafli i płytek
23.32	Produkcja cegieł, dachówek i materiałów budowanych z wypalanej gliny
13.95	Produkcja włóknin i wyrobów wykonanych z włóknin, z wyłączeniem odzieży
23.14	Produkcja włókien szklanych
20.15	Produkcja nawozów i związków azotowych
16.21	Produkcja arkuszy forniowych i płyt wykonanych na bazie drewna
23.11	Produkcja szkła płaskiego
23.13	Produkcja szkła gospodarczego
	Następujące podsektory w ramach sektora gazów technicznych (20.11):
20.11.11.50	Wodór
20.11.12.90	Nieorganiczne związki tlenowe niemetalu
	Następujące podsektory w ramach sektora produkcji pozostałych podstawowych chemikaliów organicznych (20.14):

20.14.12.13	Cykloheksan
20.14.12.23	Benzen
20.14.12.25	Toluen
20.14.12.43	o-Ksylen
20.14.12.45	p-Ksylen
20.14.12.47	m-Ksylen; mieszaniny izomerów ksylenu
20.14.12.50	Styren
20.14.12.60	Etylobenzen
20.14.12.70	Kumen
20.14.12.90	Pozostałe węglowodory cykliczne
20.14.23.10	Glikol etylenowy (etanodiol)
20.14.63.33	2,2-Oksydietanol (glikol dietylenowy, digol)
20.14.63.73	Oksiran (tlenek etylenu)
20.14.73.20	Benzol (benzen); toluol (toluen) i ksylol (ksyleny)
20.14.73.40	Naftalen i pozostałe mieszaniny węglowodorów aromatycznych, z wyłączeniem benzolu, toluolu i ksylolu
	Następujący podsektor w ramach sektora produkcji wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych, gdzie indziej niesklasyfikowanej (23.99):
23.99.19.10	Wełna żuźlowa, wełna skalna i podobne wełny mineralne, włącznie z ich mieszaninami, luzem, w arkuszach lub w belach

Uzasadnienie:

Propozycja zamieszczenia w ustawie treści załącznika z wykazem kodów PKD sektorów objętych możliwością uzyskania wsparcia w ramach rządowych programów jest konsekwencją propozycji przeniesienia wykazu uprawnionych sektorów do treści ustawy jako jej elementu integralnego. Jak wskazano prowadzić będzie to do większej transparentności i większej czytelności.

Wykaz kodów uzupełniono o propozycję ujęcia kodu PKD 23.32 jako kodu bliźniaczego do ujętego już w tabeli kodu 23.31. Oba sektory należą do tej samej grupy działalności – produkcja wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych. Jak już wskazywano wcześniej przedsiębiorstwa z sektora produkcji cegieł, dachówek oraz materiałów budowlanych z wypalanej gliny są przedsiębiorstwami energochłonnymi, bowiem bazując tylko na danych z instalacji należących do grupy MŚP średni koszt netto zakupu energii elektrycznej w relacji do przychodu netto ze sprzedaży wyrobów znacznie przekracza próg kwalifikacyjny wynoszący 3%. Łączne uśrednione koszty netto zakupu energii elektrycznej oraz węgla jako produktów energetycznych dla roku 2021 r. wyniosły **19,31%** do przychodu netto, zaś za okres 01-08.2022 r. już **31%**. Przy takich parametrach i to odnoszących się do małych przedsiębiorców nie sposób obronić tezy o braku zasadności uwzględnienia sektora definiowanego kodem PKD 23.32 w gronie sektorów uprawnionych do uzyskania wsparcia pomocowego jako dotkniętych skutkami kryzysu i środków ograniczających.

Istotnym w zakresie uzasadnienia jest także fakt, iż na gruncie regulacji krajowych (ustawa o podatku akcyzowym) przedsiębiorcy z branży producentów cegieł, dachówek oraz materiałów budowlanych z wypalanej gliny także dysponują przymiotem kwalifikowalności w zakresie zakładów energochłonnych. Zgodnie bowiem z art. 31d ust. 1 wskazanej ustawy przedsiębiorca wykorzystujący energię elektryczną na potrzeby działalności prowadzonej w branży o kodzie PKD 2332 jest zakładem energochłonnym, o ile spełnia pozostałe kryteria wskazane w tym przepisie oraz udział kosztów wykorzystanej energii elektrycznej w wartości produkcji sprzedanej w roku podatkowym wynosi ponad 3%.

Na zakończenie wskazać należy również na fakt, iż Tymczasowe kryzysowe ramy nie wprowadzają wyrażonego wprost zakazu przyznawania wsparcia w ramach któregośkolwiek z przewidzianych programów podmiotom na zrekompensowanie wzrostu kosztów nabycia węgla kamiennego jako jednego z produktów energetycznych. Niezmiennym jest podejście Komisji Europejskiej do węgla jako paliwa „brudnego”. Znane są też założenia polityki energetycznej oraz ładu klimatycznego, w tym agendy Fit for 55. W samych Tymczasowych kryzysowych ramach KE zachęca do wyznaczania w projektowanych programach pomocowych rozwiązań wspierających energetykę odnawialną. Niemniej jednak w momencie walki z poważnymi skutkami kryzysu energetycznego, gdy przejściowo dopuszcza się dla całego rynku europejskiego zwiększenie udziału węgla kamiennego w mikście energetycznym, aby zapewnić bieżące bezpieczeństwo energetyczne, trudno wyobrazić sobie sekowanie przedsiębiorstw, których technologia jest od lat oparta na węglu jako produkcie energetycznym i uzasadnić odmawianie im wsparcia na tożsamy sposób, jak stosującym inny rodzaj paliwa kopalnego – gaz. W ocenie naszej organizacji byłoby to nieuzasadnione, dyskryminujące w świetle tak samo ponoszonych przez tych przedsiębiorców wzrastających kosztów wywołanych tymi samymi konsekwencjami, a także nie znajdujące uzasadnienia zarówno w regulacjach Tymczasowych kryzysowych ram, jak i w świetle zdarzeń mających miejsce w całej niemalże Europie.

Uwzględniając wagę poddanych ocenie zagadnień i ich niezwykle ważne skutki oczekujemy wnikliwego ich przeanalizowania oraz rozważenia zasadności ich zastosowania.

Prezes Zarządu
KZPMB CERBUD

PREZES
Inż. Andrzej Rej